

เตือนจิต สะกิดใจ

เขมรัมย์สี่ ภิกขุ

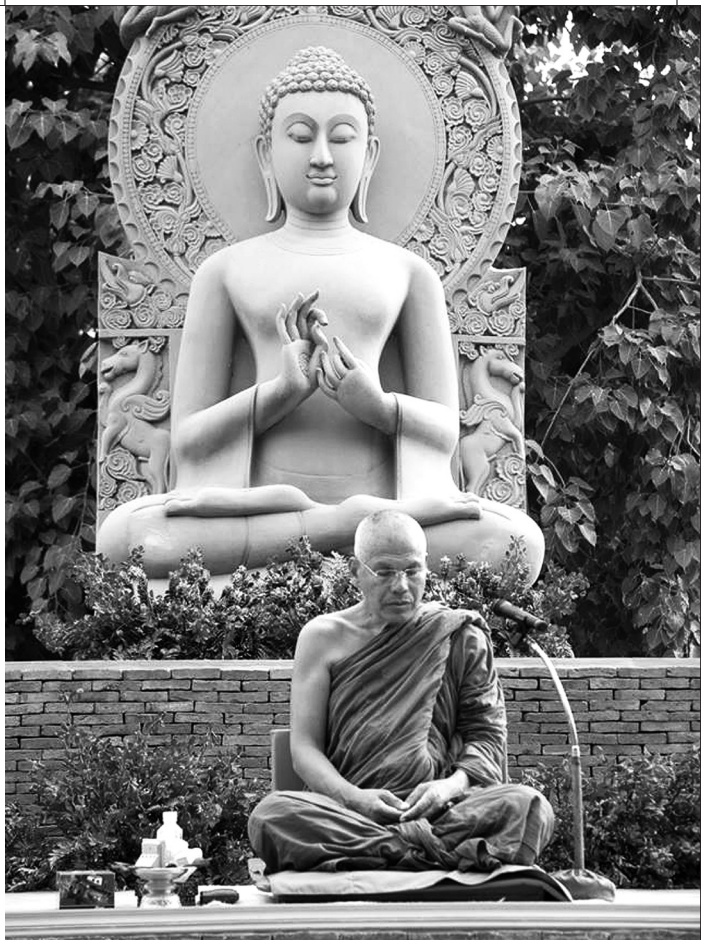

เดือนจิตสะกิดใจ

เขมรัมย์สี่ ภิกษุ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๖
จำนวนพิมพ์ ๓๕,๐๐๐ เล่ม
จัดพิมพ์โดย วัดมเหยงคณ์ ตำบลหันตรา
อำเภอพระนครศรีอยุธยา
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๐๐๐
โทรศัพท์ : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๑-๒
๐๘๒-๒๓๓-๓๘๔๘
โทรสาร : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๓
www.mahaeyong.org
www.watmaheyong.org

ออกแบบ / จัดทำรูปเล่ม / พิสูจน์อักษร
คณะศิษย์ชมรมกัลยาณธรรม
พิมพ์ที่ บริษัทบุญศิริการพิมพ์ จำกัด
โทรศัพท์ ๐-๒๙๔๑-๖๖๕๐-๑

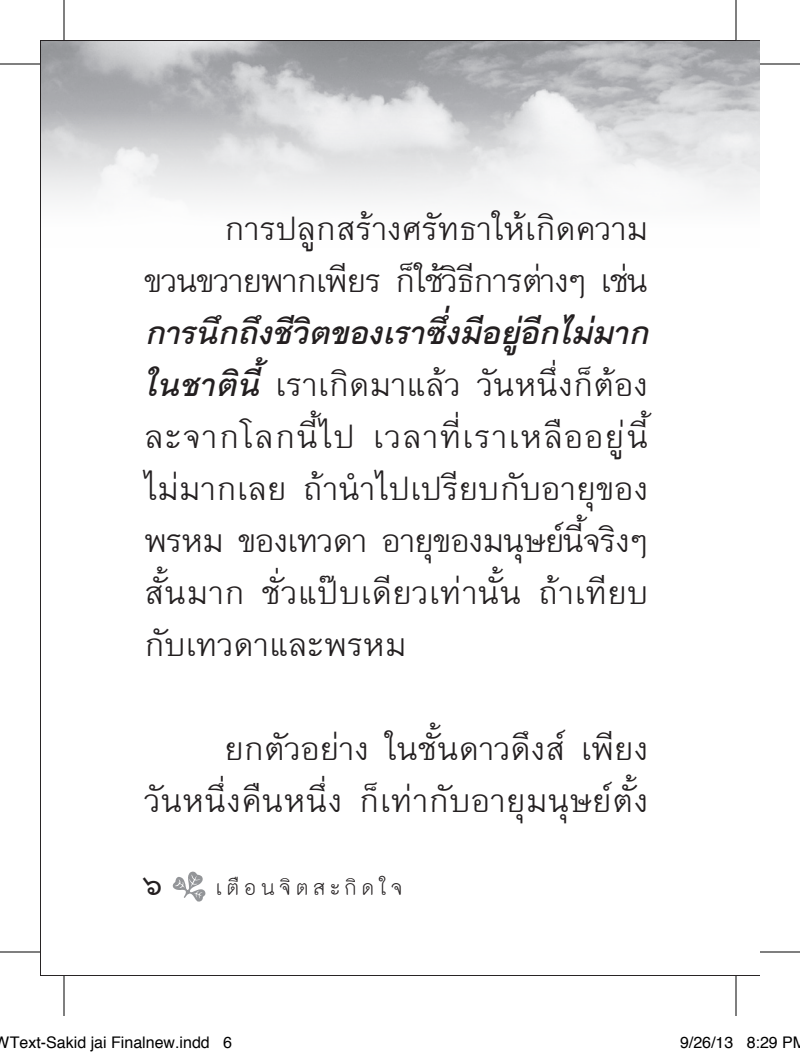
นมัตถุ รัตตะนะตะยัสสะ ขอ
ถวายความนอบน้อมแด่พระรัตนตรัย
ขอความผาสุก ความเจริญในธรรม จงมี
แก่ญาติสัมมาปฏิบัติธรรมทั้งหลาย

ต่อไปก็พึงตั้งใจสดับรับฟังธรรมะ
อันเป็นหลักธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อส่งเสริมศรัทธา
ปสาทะ ความเพียร และสติปัญญาอื่นๆ
ขึ้นไป

๔ เตือนจิตสะกิดใจ

ในจิตใจของเรา บางครั้งเกิดความ
ท้อถอย เกิดความเกียจคร้านในการ
ประพฤติปฏิบัติ เนื่องจากขาดปีติหล่อ
เลี้ยงจิตใจ จิตไม่อิ่มเอิบผ่องใส ใจไม่
เบิกบาน ไม่มีสมาธิ จึงหมดกำลังใจ
เกิดความท้อถอย เกิดความเกียจคร้าน
ถูกอำนาจของ*โกสัชชะ* (ความเกียจคร้าน)
ครอบงำ ทำให้สิ้นหวัง ท้อถอย ท้อแท้
เพราะฉะนั้น เราต้องปลุกใจของตนเอง
ขึ้นมา ให้เกิดมีศรัทธา เพื่อให้เกิดความ
เพียรขึ้น

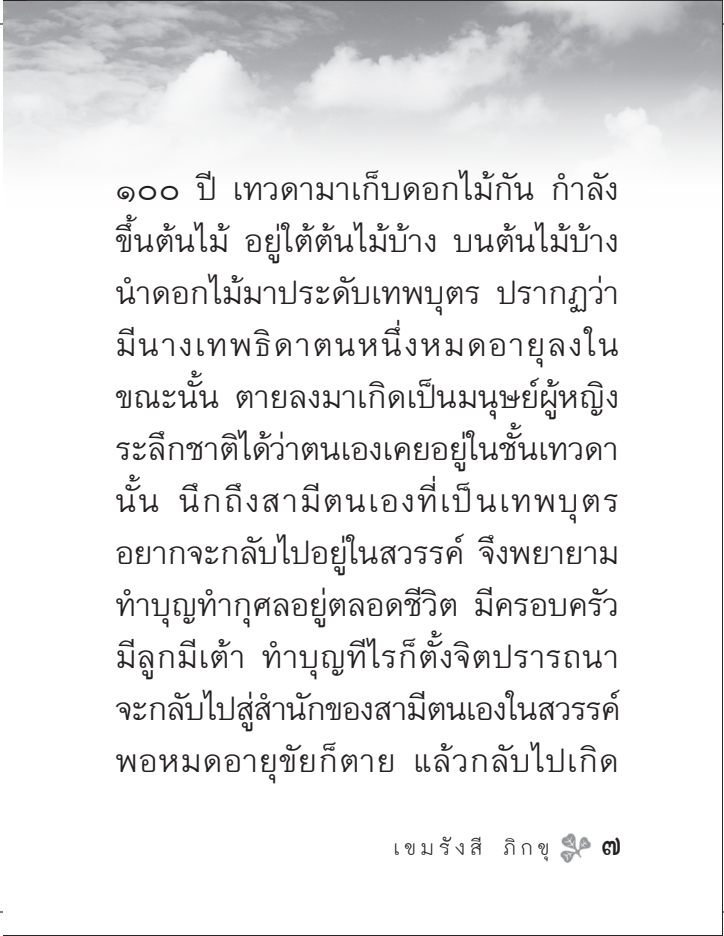
เขมรังสี ภิกขุ ๕

การปลูกสร้างศรัทธาให้เกิดความ
ชวนชวายพากเพียร ก็ใช้วิธีการต่างๆ เช่น
**การนึกถึงชีวิตของเราซึ่งมีอยู่อีกไม่มาก
ในชาตินี้** เราเกิดมาแล้ว วันหนึ่งก็ต้อง
ละจากโลกนี้ไป เวลาที่เราเหลืออยู่นี้
ไม่มากเลย ถ้านำไปเปรียบกับอายุของ
พรหม ของเทวดา อายุของมนุษย์นี่จริงๆ
สั้นมาก ชั่วแปบเดียวเท่านั้น ถ้าเทียบกับ
กับเทวดาและพรหม

ยกตัวอย่าง ในชั้นดาวดึงส์ เพียง
วันหนึ่งคืนหนึ่ง ก็เท่ากับอายุมนุษย์ตั้ง

๖ เตือนจิตสะกิดใจ

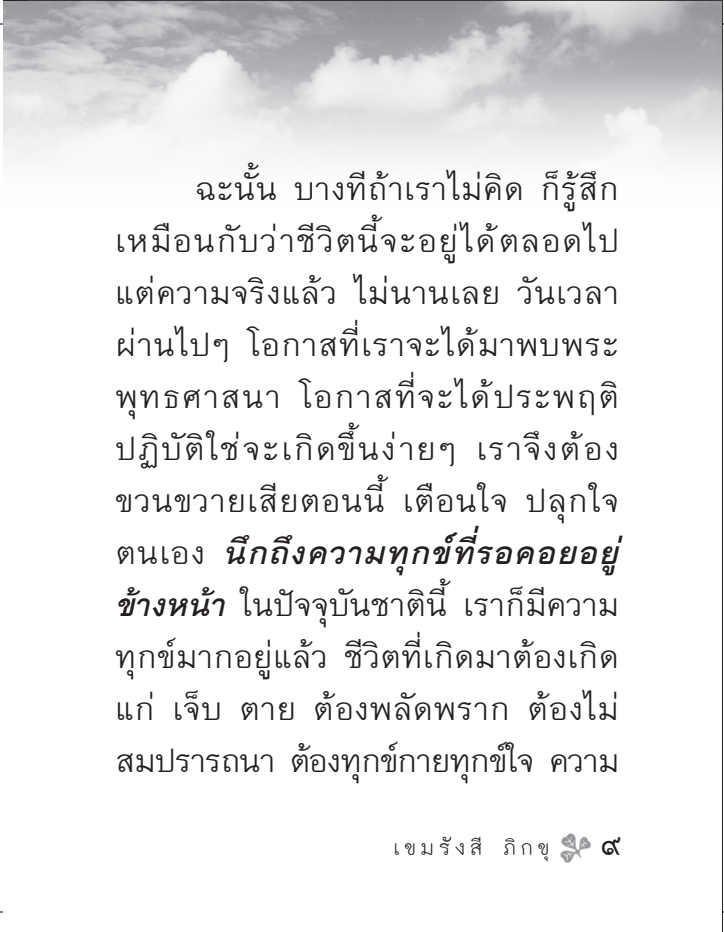
๑๐๐ ปี เทวดามาเก็บดอกไม้กัน กำลัง
ขึ้นต้นไม้ อยู่ใต้ต้นไม้บ้าง บนต้นไม้บ้าง
นำดอกไม้มาประดับเทพบุตร ปรากฏว่า
มีนางเทพธิดาคนหนึ่งหมดอายุลงใน
ขณะนั้น ตายลงมาเกิดเป็นมนุษย์ผู้หญิง
ระลึกชาติได้ว่าตนเองเคยอยู่ในชั้นเทวดา
นั้น นึกถึงสามีตนเองที่เป็นเทพบุตร
อยากจะกลับไปอยู่ในสวรรค์ จึงพยายาม
ทำบุญทำกุศลอยู่ตลอดชีวิต มีครอบครัว
มีลูกมีเต้า ทำบุญที่ไรก็ตั้งจิตปรารถนา
จะกลับไปสู่สำนักของสามีตนเองในสวรรค์
พอหมดอายุชั้ยก็ตาย แล้วกลับไปเกิด

เขมรั่งสี ภิกขุ ๗

ที่เดิม พวกเทวดา นางฟ้า บริวาร ก็ยัง
เก็บดอกไม้กันอยู่ พวกก็ถามว่า “เธอหายไปไหน” เธอเล่าว่าไปเกิดเป็นมนุษย์
พวกถามว่า “เป็นอย่างไร มนุษย์อายุแค่ไหน
ไหน” เธอก็เล่าให้ฟังว่า ไปเกิดแล้ว ต่อมา
มีครอบครัว มีลูกมีเต้า พอหมดอายุขัย
ก็ตาย เทวดาก็ว่า “โอ้! มนุษย์นี่อายุช่าง
สั้นจริงๆ แล้วเขาอยู่กันอย่างไร” เธอตอบ
ว่า ส่วนมากก็ประมาทกันอยู่ เทวดาก็
พากันสลดใจ “โอ้! ชีวิตชั่วแป๊บเดียว แต่
เขาก็ยังประมาทกัน”

๘ เตือนจิตสะกิดใจ

ฉะนั้น บางทีถ้าเราไม่คิด ก็รู้สึก
เหมือนกับว่าชีวิตนี้จะอยู่ได้ตลอดไป
แต่ความจริงแล้ว ไม่นานเลย วันเวลา
ผ่านไปๆ โอกาสที่เราจะได้มาพบพระ
พุทธศาสนา โอกาสที่จะได้ประพฤติ
ปฏิบัติใช้จะเกิดขึ้นง่ายๆ เราจึงต้อง
ขวนขวายเสียตอนนี้ เตือนใจ ปลุกใจ
ตนเอง **นึกถึงความทุกข์ที่รอดคอยอยู่**
ข้างหน้า ในปัจจุบันชาตินี้ เราก็มีความ
ทุกข์มากอยู่แล้ว ชีวิตที่เกิดมาต้องเกิด
แก่ เจ็บ ตาย ต้องพลัดพราก ต้องไม่
สมปรารถนา ต้องทุกข์กายทุกข์ใจ ความ

เชมรังสี ภิกขุ ๘

เป็นมนุษย์นี้มาด้วยบุญ มาสู่สุคติภูมิ แต่
ก็ยังมีทุกข์ขนาดนี้ ถ้าไปเกิดในอบายภูมิ
คือความเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย
สัตว์เดรัจฉาน ไปด้วยบาป ไปด้วยอกุศล
ก็จะยิ่งทุกข์ทรมานมาก

ฉะนั้น เวลาที่เราทำอะไรด้วยความทุกข์
เช่น อากาศร้อน รู้สึกไม่สบายปฏิบัติ
เราต้องนึกว่า ความร้อนในโลกมนุษย์ที่
เราได้รับนี้ ยังเป็นส่วนน้อยถ้าไปเปรียบ
เทียบกับความร้อนในนรกที่ยังรอคอยอยู่
ถ้าเรายังปฏิบัติไม่ถึงไหน ยังไม่พอที่จะ

ก้าวไปสู่ขั้นของมรรคผลนิพพาน เราก็ยังมีสิทธิ์ที่จะไปเกิดในอบายภูมิ จะต้องเผชิญความร้อนกว่านี้มากมายนัก หรือเมื่อเราป่วยเราเจ็บ เดียวปวดหลัง ปวดขา ปวดหัว ปวดท้อง อ่อนเพลีย เราก็ต้องระลึกว่า ทุกข์ขนาดนี้ยังน้อย ความปวดความเจ็บขนาดนี้ยังน้อย แต่ถ้าเราไปเกิดในอบายภูมิ จะต้องปวด เจ็บ ทุกข์มากกว่านี้อีกเยอะ และเป็นความทุกข์ระยะยาวเสียด้วย

ฉะนั้น เราต้องอดทน ต้องต่อสู้
พากเพียร **นึกถึงพระพุทธเจ้า** พระองค์
ก็ใช้ความเพียรปฏิบัติทุกรกิริยาอยู่ ๖
ปี มิหนำซ้ำ...พระองค์ยังเป็นลูกกษัตริย์
เคยมีชีวิตอยู่ด้วยความสุขสบายสมบูรณ์
ในพระราชวัง มีปราสาท ๓ ฤดู ลอง
คิดว่า ผู้ที่เคยอยู่ด้วยความเพียบพร้อม
ไปทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วต้องมาอยู่เป็น
นักบวช อาหารก็ได้จากชาวบ้านตาม
ชนบท ไม่ประณีต ที่นอนก็ไม่มีห้องหับ
อะไร สมัยนั้นก็อาศัยอยู่เขา อยู่ถ้ำ อยู่
โคนไม้ เต็มไปด้วยเห็บยุง รื่น ไร

๑๒ เตือนจิตสะกิดใจ

สัตว์ร้ายนานาชนิด แต่พระองค์ก็ออกมาอยู่ได้

ฉะนั้น การที่เราเสียสละบ้านเรือนมาใช้ชีวิตอยู่อย่างนี้ นั่งอยู่โคนไม้บ้าง อยู่กับดินบ้าง ก็ให้เราภูมิใจว่า เราได้เดินตามรอยพระพุทธเจ้า เดินตามคำสอนของพระพุทธองค์ เกิดความภาคภูมิใจ ปลื้มใจในตนเอง ถ้านำไปเปรียบเทียบกับการเสียสละของพระพุทธองค์แล้ว การที่เราสละบ้านเรือนมานี้ ช่างเล็กน้อยเสียนี้กระไร

เขมรังสี ภิกขุ ๑๓

พระองค์บำเพ็ญทุกรกิริยาอยู่ ๖ ปีด้วยการอดอาหาร กลิ่นลมหายใจ ทำวิธิตรมานตนทุกอย่างที่เขาทำกันในสมัยนั้น ฝ่ายผอมอย่างที่เราเห็นพระพุทธรูปปางบำเพ็ญทุกรกิริยา เวลาที่พระองค์เอาพระหัตถ์ลูบพระอุทร (ท้อง) พระอุทรก็กระทบกับกระดูกสันหลัง เมื่อคลำที่กระดูกสันหลังก็กระทบถึงหน้าท้อง ความที่ผอมไม่มีเนื้อ มีแต่หนังหุ้มกระดูกกันก็แหลมเหมือนกับเท้าอูฐ พระองค์ตรัสเล่าไว้ว่า หนังศีรษะที่ขาดอาหารเหี่ยวยุ่นเหมือนผลน้ำเต้าที่ถูกแดดเผา

๑๔ เตือนจิตสะกิดใจ

จนเหี่ยว พอนำพระหัตถ์มาลูบพระวรกาย พระโลมา (ชน) ก็หลุดร่วงไปเพราะขาดอาหาร บำเพ็ญอย่างนี้ ๖ ปี ลูกขึ้นเดินจงกรมก็ล้มสลบ เผอิญเด็กชาวบ้านแถวนั้น เลี้ยงแพะ เลี้ยงแกะ ผ่านมาเห็นพระองค์ล้มสลบ ก็ช่วยกันเอาน้ำ เอาน้ำนมมาหยอด พระองค์ก็ฟื้นขึ้น ตรองดูเห็นว่าทำอย่างที่สุดขนาดนี้แล้ว ก็ยังไม่บรรลुสัมมาสัมโพธิญาณ จึงเริ่มเสวยพระกระยาหารอีกครั้ง ปัจจุบันคดีย ๕ ท่านที่มาอยู่ปรนนิบัติรับใช้ เห็นพระองค์เริ่มหันมาฉันอาหาร เข้าใจไปว่าพระองค์

เขมรังสี ภิกขุ ๑๕

คลายความเพียร จิ่งหนีไป แต่ที่จริง...
พระองค์พิจารณาเห็นว่า แม้ทรมาณตน
อย่างที่สุดแล้ว ก็ยังไม่สิ้นกิเลส จึงควร
หันไปบำเพ็ญเพียรทางจิต และเมื่อจะ
บำเพ็ญเพียรทางจิต ก็ต้องอาศัยกายที่มี
กำลังตามสมควร ถ้าไม่มีกำลังเลย ก็อยู่
ไม่ได้ พระองค์จึงฉันอาหาร ให้ร่างกาย
มีกำลังขึ้น

และในวันที่พระองค์จะตรัสรู้
ทรงต้องผจญกับมาร เมื่อทรงขึ้นนั่งบน
บัลลังก์ได้ต้นพระศรีมหาโพธิ์ พระองค์

๑๖ เตือนจิตสะกิดใจ

ได้อิทธิฐานว่า การนั่งครั้งนี้ ทราบใดที่
ยังไม่บรรลุลสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว จะ
ยอมตาย แม้เลือดและเนื้อจะเหือดแห้ง
ไป เหลือแต่หนัง เอ็น กระดูก ก็จะไม่
ลุกจากที่นั่งนี้โดยเด็ดขาด พระองค์ก็นั่ง
ตั้งแต่บ่าย พญามารพร้อมเสนามารมา
ผจญ ใช้ศาสตราอาวุธ ใช้ทุกวิธี พระองค์
ต้องต่อสู้กับมาร อาศัยบารมีที่ได้ทรง
สั่งสมบำเพ็ญมา ในที่สุดทรงสามารถ
เอาชนะมารเหล่านั้น และทำความเพียร
ทางจิตต่อเนื่องเรื่อยไป จนปฐมยาม
(ช่วงหัวค่ำ) พระองค์ก็ได้บรรลุ ปุพเพ-

๑๘ เตือนจิตสะกิดใจ

นิเวศานุสติญาณ คือ ระลึกชาติได้ มอง
เห็นอดีตชาติของพระองค์เองว่าเคยเกิด
เป็นใคร ที่ไหน อย่างไร ถอยหลังไป
มากมาย พอถึงมัชฌิมยาม (ยามดึก)
ก็ทรงบรรลु จุตูปปาตญาณ หรือ ทิพยจักขุ
คือ รู้เห็นการเกิด-การตายของสัตว์ทั้ง
หลาย ซึ่งเปรียบเหมือนกับคนออกจาก
บ้านนี้...ไปเข้าประตูบ้านนั้น ออกจาก
บ้านนั้น...มาเข้าบ้านนี้ สัตว์ที่ตายจาก
โลก...บางที่ตายจากมนุษย์ แล้วเกิดเป็น
มนุษย์อีกก็มี บางที่ตายจากมนุษย์ ไป
เกิดเป็นสัตว์นรก หรือไปเป็นเปรต เป็น

เขมรังสี ภิกขุ ๑๘

อสุรกาย หรือบ้างก็ไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน
บางที่ตายจากมนุษย์ ก็ไปเป็นเทวดา
หรือไปเกิดเป็นพรหม แล้วแต่กรรม
บุญ-บาปที่ตนเองทำได้ บางพวกก็ตาย
จากสัตว์เดรัจฉานมาเป็นมนุษย์ หรือไป
เป็นเทวดาก็มี บางพวกตายจากเทวดา
มาเป็นมนุษย์ก็มี หรือไปลงนรกก็มี
ตายจากพรหมมาเป็นมนุษย์ ตายจาก
พรหมไปเป็นเทวดาก็มี เหล่านี้พระองค์
ทรงมองเห็น เห็นว่าสัตว์ทั้งหลายมีการ
เกิด การตาย เวียนว่ายตาย-เกิดตาม
กรรมที่ตนเองทำได้

พระองค์หนึ่งโดยไม่เปลี่ยนอิริยาบถ
ตลอดตั้งแต่บ่ายมา จนผ่านขณะमार
เจริญอานาปานสติ กำหนดลมหายใจ
เข้า-ออก ได้สมาธิ ได้ฌาน เกิดอภิญญา
ได้ *ปุพเพนิวาสานุสติญาณ* ซึ่งเป็นอภิญญา
ที่ระลึกชาติได้ แต่เมื่อยังไม่ตัดกิเลส
ก็ยังเป็นปุถุชนอยู่ แม้เมื่อมีชฌิมยาม
ทรงบรรลุอภิญญาอีกข้อหนึ่งซึ่งเป็นผล
ของสมณะ คือ *จุตูปปาตญาณ* คือ รู้
การเกิด-การตายของสัตว์ทั้งหลาย ก็ยัง
ทรงเป็นปุถุชนอยู่ในช่วงนั้น จนกระทั่ง
ปัจฉิมยาม (ยามใกล้รุ่ง) พระองค์จึงทรง

เขมรังสี ภิกขุ ๒๑

บรรลุปิณญาข้อที่เป็นผลของวิปัสสนา
คือ *อาสวัคชญาณ* คือ ญาณที่ตัดอาสวะ
กิเลสขาด บรรลุปิณญาสัมโพธิญาณ
ตรัสรู้ รู้แจ้งโลกทั้งหลาย รู้จากความ
เป็นจริง รู้จากทุกข์ รู้จากเหตุให้เกิดทุกข์
ความดับทุกข์ ข้อปฏิบัติให้ถึงความดับ
ทุกข์ ชำแรกกิเลสขาดไปจากจิตใจ นี่...
พระองค์เด็ดเดี่ยวมีความเพียรอย่างนั้น
จึงบรรลุธรรม

พระสงฆ์ที่อาศัยคำสอนจากพระ-
พุทธเจ้าก็ปฏิบัติตามพระองค์ พอได้มา

บวช ฟังคำสั่งสอนของพระองค์ เรียนรู้
กรรมฐานแล้ว ก็ออกไปสู่ป่า สู่โคนไม้
สู่เรือนว่าง ปรารภความเพียร ก็ได้บรรลุ
เป็นอริยบุคคล เป็นโสดาบันบ้าง เป็น
สกทาคามีบ้าง เป็นอนาคามีบ้าง เป็น
พระอรหันต์บ้าง บางรูปใช้ความเพียร
อย่างมาก เดินจนเท้าแตกเลือดไหล
เดินเลือดสาด เท้าเจ็บเดินไม่ได้ก็คลาน
ทำความเพียรอย่างหนักขนาดนั้นก็ยังมี
แต่พระองค์ทรงฉายนิมิตไปให้ปรากฏ
แล้วสอนว่า **จงปฏิบัติให้พอดี** ความ
เพียรกับสมาธิต้องให้เสมอกัน **ศรัทธา**

เขมรัมย์สี ภิกขุ ๒๓

กับปัญญาต้องให้เสมอกัน สตินั้นควรมีให้มาก

ถ้าเพียรมาก แต่สมาธิไม่ทันกัน
จะฟุ้ง

ถ้าสมาธิมากกว่า แต่ความเพียร
ย่อหย่อน จะว่าง

ถ้าศรัทธามาก แต่ขาดปัญญา ก็
อาจน้อมใจเชื่ออะไรได้ง่าย แล้วก็หลงทาง
ปฏิบัติ เข้าใจทางผิด

ถ้าใช้ปัญญามาก แต่ศรัทธาน้อย
วิจัยวิจารณ์มากไป อาจกลายเป็นจับจด

ตัดสินใจอะไรไม่ลง ไม่ปลงใจอะไรสักอย่าง
ผลคือไม่เชื่ออะไรสักอย่าง หรือใช้ปัญญา
พิจารณามากไปจนเลยเถิด

อะไรๆ ก็สู้ความพอดีไม่ได้

ในสมัยพุทธกาล มีตัวอย่างพระ
สาวกที่ปรารถนาความเพียรอย่างยิ่งยวด
หลายรูป บางรูปใช้ความเพียรในอิริยาบถ
๓ จนกระทั่งสำเร็จเป็นพระอรหันต์
อย่าง**พระจกขุบาล** ท่านอธิษฐานปฏิบัติ
ในพรธชา ๓ เดือน ตั้งจิตตั้งเจตนาว่า

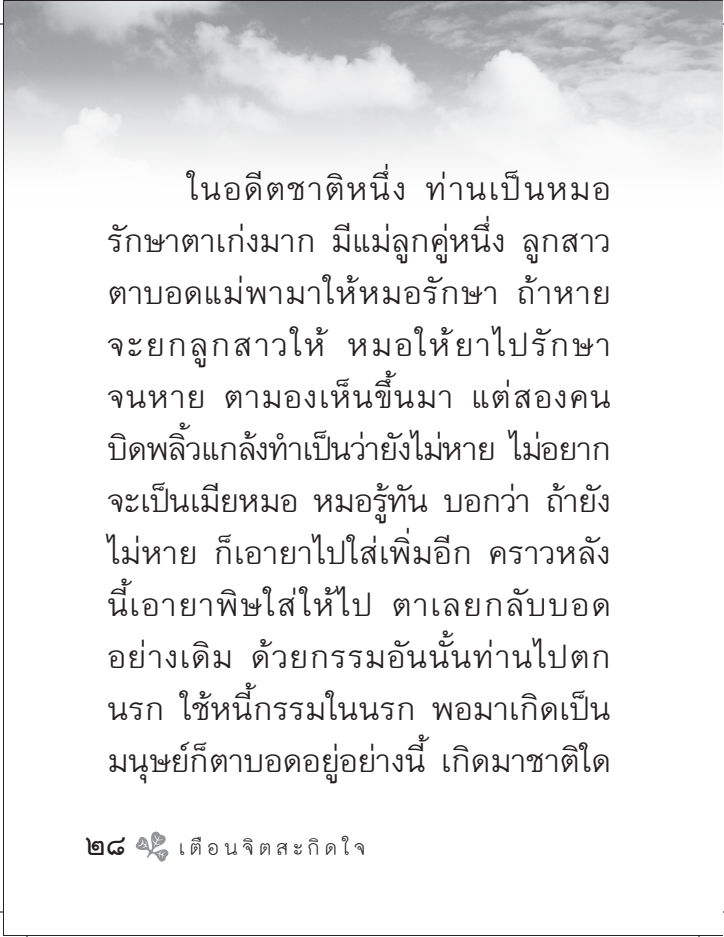
เขมรังสี ภิกขุ ๒๕

จะไม่นอน จะใช้เพียงอิริยาบถ ๓ คือ ยืนบ้าง เดินบ้าง นั่งบ้าง เดินจงกรม นั่งสมาธิ แต่จะไม่นอนทั้งกลางวันและ กลางคืนตลอด ๓ เดือน ต่อมานัยน์ตา ของท่านเกิดเจ็บ โยมพาหมอมารักษา หมอให้ยาหยอดที่ต้องนอนหยอด พอ หมอกลับไป ท่านก็นั่งหยอดยา วันต่อมา หมอมาดู เห็นว่าตายังไม่หายเจ็บ สอบ-ถามท่าน ท่านไม่ยอมตอบ หมอจึงไปดู ที่ที่พัก ไม่เห็นมีที่นอน ก็รู้ว่าท่านไม่นอน หยอดยา หมอก็เลยเลิกรักษา ท่านไม่ ยอมนอนเพราะว่าได้อิฐฐานแล้ว จะ

๒๖ เดือนจิตสะกิดใจ

ไม่ยอมเสียธรรม แม้จะเสียดวงตาก็ยอม
ท่านทำความเพียรจนในที่สุด...ตาแตก
พร้อมๆ กับได้บรรลุอรหัตต์ สิ้นอาสวะ
กิเลส นี่ถ้าท่านยอมเสียสัจจะเพราะกลัว
ตาจะบอด ชาตินั้นท่านก็อาจไม่ได้บรรลุ
ธรรม ท่านก็ต้องไปทุกข์อีกหลายภพ
หลายชาติ ที่จริง...ที่ท่านตาบอดก็เกิด
จากบาปที่ท่านทำไว้เอง ท่านต้องใช้หนี
กรรมมาแล้วหลายภพหลายชาติ เพราะ
ในอดีตนั้นเคยปรุรงยาทำให้เขาตาบอด...

เขมรัมย์สี ภิกขุ ๒๗

ในอดีตชาติหนึ่ง ท่านเป็นหมอ
รักษาตาเก่งมาก มีแม่ลูกคู่หนึ่ง ลูกสาว
ตาบอดแม่พามาให้หมอรักษา ถ้าหาย
จะยกลูกสาวให้ หมอให้ยาไปรักษา
จนหาย ตามองเห็นขึ้นมา แต่สองคน
บิดพลิ้วแกล้งทำเป็นว่ายังไม่หาย ไม่อยาก
จะเป็นเมียหมอ หมอรู้ทัน บอกว่า ถ้ายังไม่หาย
ก็เอายาไปใส่เพิ่มอีก คราวหลัง
นี้เอายาพิษใส่ให้ไป ตาเลยกลับบอด
อย่างเดิม ด้วยกรรมอันนั้นท่านไปตก
นรก ใช้หนี้กรรมในนรก พอมาเกิดเป็น
มนุษย์ก็ตาบอดอยู่อย่างนี้ เกิดมาชาติใด

ก็ตาบอดอีก กรรมที่ทำแล้วไม่ได้ให้ผล
ครั้งเดียว แต่ให้ผลไปหลายภพหลาย
ชาติ เป็นไปตามกฎแห่งกรรม แต่ใน
ชาติสุดท้าย อาศัยที่ท่านมีสัจจะกับ
ตัวเอง ไม่ยอมเสียธรรมะ แม้ตาจะแตก
ก็ยอมให้แตก ท่านจึงบรรลุธรรมเป็น
พระอรหันต์ได้ ท่านจึงไม่ต้องไปเวียน
ว่ายตาย-เกิดให้ทุกข์ทรมานซ้ำ เกิดซ้ำๆ
แก่ซ้ำๆ เจ็บซ้ำๆ ตาบอดซ้ำๆ อยู่อย่าง
นั้น ก็จบแค่นั้น

ภิกษุอีกรูปหนึ่งที่ใช้ความเพียร คือ พระติสสะ ก่อนบวชท่านเป็นลูกเศรษฐี มีทรัพย์มากถึง ๔๐ โกฏิ แต่ท่านก็ออกบวช บวชแล้วออกไปอยู่ป่าบำเพ็ญสมณธรรม ปฏิบัติธรรม ปรากฏว่าน้องสะใภ้ ละโมบโลภมาก หวังจะฮุบเอาสมบัติมรดกไว้ทั้งหมด เกรงว่าถ้าพี่สามีเกิดสึกกลับมา ก็จะต้องแบ่งมรดกกัน จึงจ้างวานโจรให้ไปฆ่าพระติสสะ โจรก็มารายล้อมท่านในป่า หมายถึงฆ่า พระติสสะบอกโจรว่า จะฆ่าก็ไม่ว่าอะไร แต่ขอชีวิตไว้ อีก ๑ คืนได้ไหม โจรไม่ยอม กลัวว่าท่าน

๓๐ เตือนจิตสะกิดใจ

จะหาอุบายหลบหนีไป ทำอย่างไรโจรก็ไม่ยอม ท่านก็คิดว่า ทำอย่างไร โจรจะเชื่อว่าท่านจะไม่หนี ท่านอยากจะ**ปฏิบัติธรรม**เพื่อให้บรรลุธรรม ไม่อยากตายอย่างมีกิเลส เพราะตายอย่างคนมีกิเลสมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว แต่เมื่อโจรไม่ยอมไว้ชีวิต ในที่สุด ท่านก็เลยเอาก้อนหินที่อยู่ข้างหน้า ทูบขาทั้งสองข้างของตัวเอง ให้แตกหักต่อหน้าโจร เพื่อขอเพียงมีชีวิตอยู่อีกคืนหนึ่ง โจรก็เลยยอม แต่ก็จุดคบเพลิงรายล้อมไว้ พระตีสสะท่านนั่งทำความเพียรข่มทุกขเวทนา พวกเราลอง

chem รังสี ภิกขุ ๓๑

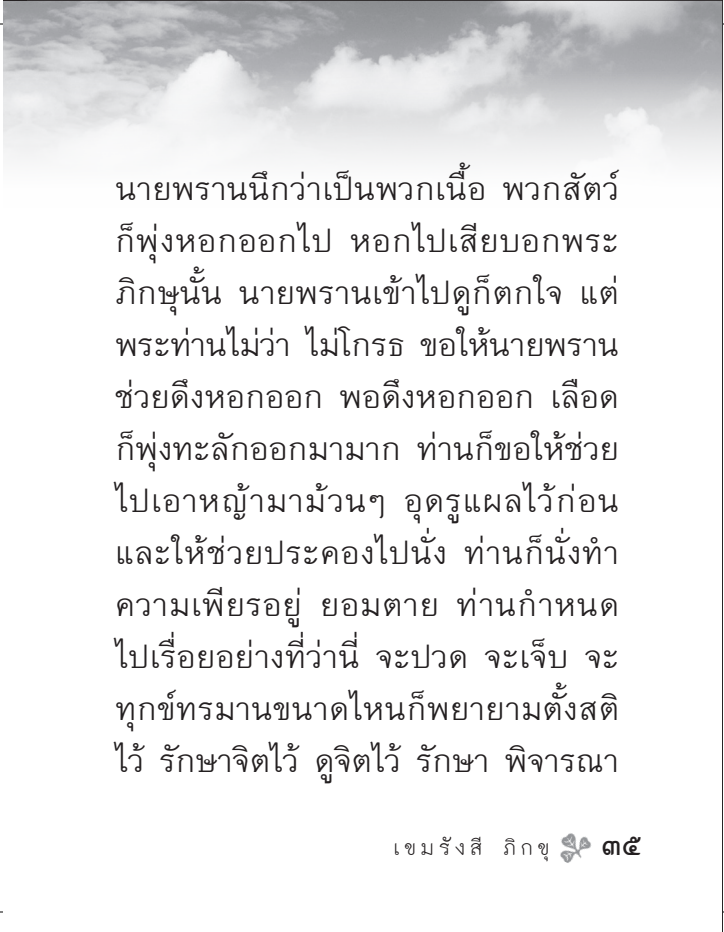

คิดว่า ขาที่แตกหักจะเจ็บปวดขนาดไหน
ท่านก็ข่ม ควบคุมอารมณ์ ภายจะปวดก็
ปวดไป รักษาใจไว้ไม่ให้ปวดด้วย ไม่ทุกข์
ด้วย ดู...กำหนดไปก็มีสติสลับกัน รู้ปวด
ด้วย รู้ใจด้วย ดูไปๆ ก็เห็นปวดส่วนปวด
กายส่วนกาย ใจส่วนใจ ใจก็เลยไม่ทุกข์
กายทุกข์แต่ใจไม่ทุกข์ด้วย กำหนดไป
กำหนดมา ก็เห็นสภาวะ รูป นาม เวทนา
สังขาร วิญญาณ มีความเปลี่ยนแปลง
เกิด-ดับ ย่อยยับ เป็นอนิจจัง
ทุกขัง อนัตตา เห็นความไม่ใช่ตัว ไม่ใช่
ตน จิตใจเปื้อนหน่าย คลายกำหนด ที่สุด...

chem รังสี ภิกขุ ๓๓

จิตก็พ้นจากอาสวะกิเลส บรรลุเป็นพระ
อริยบุคคลอย่างนี้...แม้จะถูกฆ่า ก็ไม่ต้อง
ไปตายซ้ำๆ อีก นี่เขาเรียกว่าปรารภ
ความเพียร

ภิกษุอีกรูปหนึ่งไปบำเพ็ญความ
เพียรปฏิบัติอยู่ในป่า เดินจงกรม นั่ง
สมาธิต่อเนืองกัน เมื่อเดินมากๆ แท้ก็
แตกเจ็บจนเดินไม่ไหว เมื่อเดินไม่ได้ ท่าน
ก็คลานจงกรม ท่านคลานบ้าง นั่งบ้าง
ตะคุ่มๆ อยู่แถวพุ่มไม้ วันนั้นเวลาโพล้
เพล้ มีนายพรานไปล่าสัตว์ เห็นตะคุ่มๆ

นายพรานนี่ถือว่าเป็นพวกเนื้อ พวกสัตว์
ก็พุ่งหอกออกไป หอกไปเสียบอกพระ
ภิกษุ นั้น นายพรานเข้าไปดูก็ตกใจ แต่
พระท่านไม่ว่า ไมโกรธ ขอให้นายพราน
ช่วยดึงหอกออก พอดึงหอกออก เลือด
ก็พุ่งทะลักออกมามาก ท่านก็ขอให้ช่วย
ไปเอาหญ้ามาม้วนๆ อุดรูแผลไว้ก่อน
และให้ช่วยประคองไปนั้ง ท่านก็นั่งทำ
ความเพียรอยู่ ยอมตาย ท่านกำหนด
ไปเรื่อยอย่างที่ว่านี้ จะปวด จะเจ็บ จะ
ทุกข์ทรมานขนาดไหนก็พยายามตั้งสติ
ไว้ รักษาจิตไว้ คุมจิตไว้ รักษา พิจารณา

เชมรังสี ภิกษุ ๓๕

จิตไม่ทุกข์ด้วย ในที่สุด...ท่านก็บรรลุ
เป็นพระอรหันต์

ฉะนั้น ถ้าเรามีความพากเพียร
ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้น การเข้าถึงธรรมะ
เป็นอริยทรัพย์ เป็นทรัพย์อันประเสริฐ
มีค่าสูงล้ำกว่าสมบัติภายนอก สมบัติ
ภายนอกจะเป็นที่ดินกี่ไร่ เงินทองใน
ธนาคารเท่าไร บ้านกี่หลัง ยศอำนาจ
สูงส่ง หรือข้าทาสบริวารแค่ไหนก็ตาม
ก็สู้อริยทรัพย์อันเป็นทรัพย์ภายในนี้ไม่ได้
ยิ่งถ้าถึงขั้นบรรลุมรรคผลนิพพาน ค่า

๓๖ เตือนจิตสะกิดใจ

ของธรรมะยิ่งสูงว่ากันมาก ลองพิจารณา
ดูว่า ทรัพย์สมบัติภายนอก ยศถาบรรดาศักดิ์ต่างๆ ดับทุกข์ให้เราได้ไหม เอา
ชนะความแก่ ความเจ็บ ความตายได้
ไหม ดับความพลัดพราก ความเศร้าโศก
ในใจเราได้ไหม ดับไม่ได้ แก่ไม่ได้ แม้
จะมีเงินทองทรัพย์สมบัติ บางทีก็นอน
ทุกข์อยู่ในกองทรัพย์นั้น มีเงินหลาย
หมื่นล้านก็ยังดิ้นรนกระวนกระวาย จะ
มียศถาบรรดาศักดิ์ตำแหน่งสูงสุดขนาด
ไหน ก็ยังเร่าร้อนถ้าหากว่าจิตไม่ได้เข้า
ถึงธรรม แล้วก็ไม่ได้ทุกข์แค่ชาตินี้ชาติ

เขมรังสี ภิกขุ ๓๗

เดียว ต้องไปทุกข์ซ้ำๆ อยู่อย่างนั้นไม่จบ
ไม่สิ้น

แต่หากเข้าถึงธรรม บรรลुธรรม
ระดับใดระดับหนึ่ง ก็สามารถปิดประตู
อบาย เพียงแค่โสดาปัตติมรรคก็ปิดประตู
อบายได้สนิท ไม่ต้องไปเกิดเป็นสัตว์นรก
เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน และเกิด
อย่างมากที่สุดอีกเพียง ๗ ชาติ ก็จะมี
สำเร็จเป็นพระอรหันต์ หรือถ้าหากเรา
ไม่ถึงขั้นโสดาบัน แต่ถ้าเราได้เห็นรูป
เห็นนาม ได้เห็นสภาวะเกิด-ดับ ก็ถือว่า

๓๘ เตือนจิตสะกิดใจ

เป็น จุลไฮดาบั้น คือได้แนวทาง ได้รู้จัก
ทางเดิน เดินตามทางนี้ เหมือนเราอยู่ใน
ถ้ำมืดมานาน เริ่มมีแสงสว่างประกาย
ขึ้นนิดหนึ่งให้เห็น เราก็จะมีแนวทาง
ที่จะออกจากถ้ำได้ด้วยการเดินไปตาม
แสงนั้น หรือเราหลงอยู่ในป่ามานาน
เราจะออกอย่างไร เมื่อเรามีผู้นำทาง
เริ่มมองเห็นทางเดิน เราก็มีโอกาสจะ
ออกจากป่าได้

ฉะนั้นแล้ว ก็ในเมื่อสิ่งที่เรียกว่า
“ธรรมะ” นั้นสูงค่าอย่างนี้ เราจะไม่ยอม

เชมรังสี ภิกขุ ๓๙

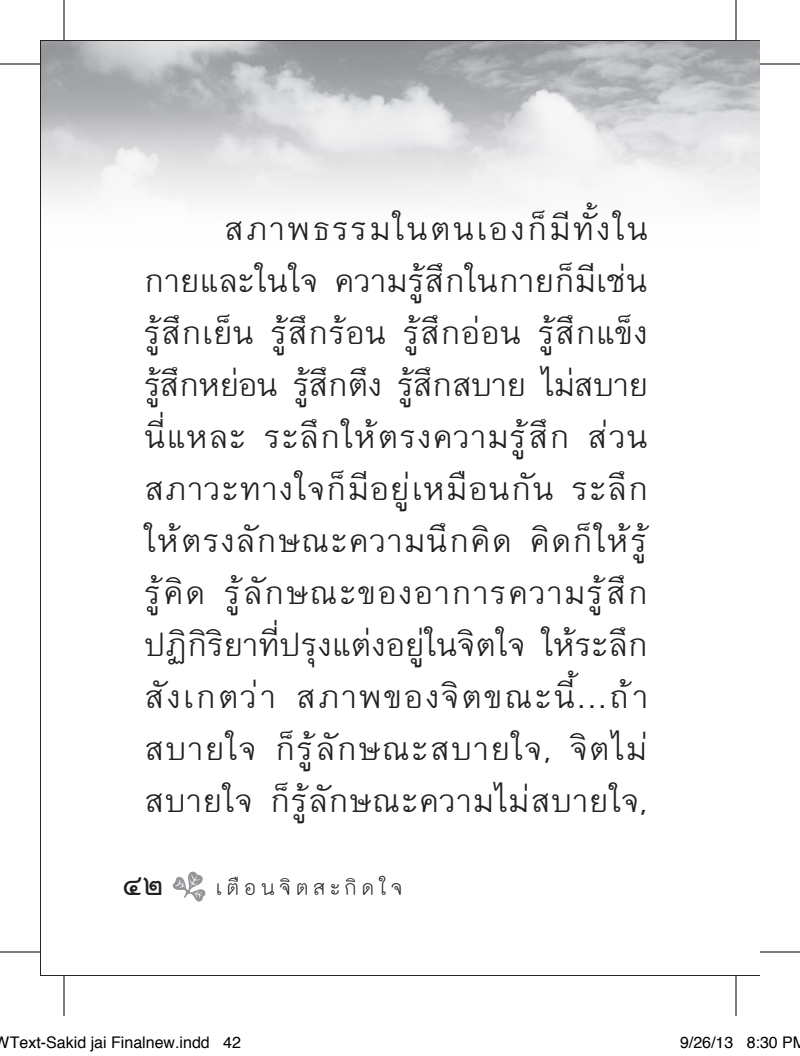
ลงทุนลงแรงพากเพียรที่จะให้ได้ให้ถึง
หรือ เราลงทุนลงแรงกับการหาทรัพย์
ภายนอก เหน็ดเหนื่อยยากลำบาก เรา
ยังทำได้ ทิ้งๆ ที่ทำแล้วก็ได้ดีอะไร
แค่นั้น แต่การลงทุนลงแรงเพื่อให้ได้
อริยทรัพย์ เมื่อได้แล้วถึงแล้ว จะเป็น
ประโยชน์ เป็นความดับทุกข์ให้ตนเอง
เราจะไม่ลงทุนลงแรงหรือ ดังนั้น เมื่อ
ยังมีสังขาร ยังมีร่างกาย ยังมีชีวิตจิตใจ
เราจะต้องสละ ลงทุนลงแรง พากเพียร
อดทน ต่อสู้กับความทุกข์ยากลำบาก
แต่ก็ไม่เชื่อว่าเราจะทนแบบดื้อๆ ไปอย่าง

นั่น เราต้องมีศิลปะ มีวิธีการ มีความ
ฉลาดในการปฏิบัติ จริงอยู่...เรามีเป้าหมาย
ต่อความดับทุกข์ มีเป้าหมาย
ต่อการละกิเลส แต่ไม่ใช่ต้องทำด้วย
ความทะยานอยาก เพียรปฏิบัติก็จริง
แต่ไม่ใช่เพียรด้วยใจเร่าร้อน ไม่ใช่เพียร
ด้วยความทะยานอยากจะเอาให้ได้
ปรารถนาความเพียรให้ต่อเนื่อง แต่รักษา
ใจให้ปกติไว้ มีสติหยั่งรู้สภาพธรรมใน
ตนเอง

เชมรังสี ภิกขุ ๔๑

สภาพธรรมในตนเองก็มีทั้งใน
กายและในใจ ความรู้สึกในกายก็มีเช่น
รู้สึกเย็น รู้สึกร้อน รู้สึกอ่อน รู้สึกแข็ง
รู้สึกหย่อน รู้สึกตึง รู้สึกสบาย ไม่สบาย
นี้แหละ ระลึกให้ตรงความรู้สึก ส่วน
สภาวะทางใจก็มีอยู่เหมือนกัน ระลึก
ให้ตรงลักษณะความนึกคิด คิดก็ให้รู้
รู้คิด รู้ลักษณะของอาการความรู้สึก
ปฏิกิริยาที่ปรุงแต่งอยู่ในจิตใจ ให้ระลึก
สังเกตว่า สภาพของจิตขณะนี้... ถ้า
สบายใจ ก็รู้ลักษณะสบายใจ, จิตไม่
สบายใจ ก็รู้ลักษณะความไม่สบายใจ,

๔๒ เตือนจิตสะกิดใจ

จิตสงบ ก็รู้ว่าลักษณะจิตสงบเป็นอย่างไร,
จิตไม่สงบ ก็รู้ว่าลักษณะของจิตไม่สงบ
เป็นอย่างไร, จิตมีความพอใจก็รู้, จิต
ไม่พอใจก็รู้ ระลึกทำให้ตรงลักษณะของ
สภาวะธรรมที่ปรากฏอยู่

สังเกตความสุข ความทุกข์ในกาย
มันปวดหรือเจ็บก็ตาม มันเหนื่อย มัน
แน่น จิตใจยังว้าวุ่น จิตใจยังวุ่นวาย ใจ
ไม่สงบ ดูเขาไป อาศัยความอดทนอดกลั้น
นิ่งดู นิ่งรู้เขา วางใจเฉยๆ ต่อเขา อย่างนี้
เรียกว่ามีความเพียรอยู่ ความเพียรใน

ที่นี้คือ เพียรระลึกรู้ เพียรตั้งใจ เพียรปฏิบัติ แต่ให้มันพอดี เพียรอย่างมีความเหมาะสมพอดี เจริญสติให้ต่อเนื่องกัน คือเพียรมีสติอย่างถูกต้อง เพียรระลึกรู้ให้ถูกต้อง ตรงทาง ตรงธรรม ระลึกให้ตรงต่อสภาวะที่กำลังปรากฏ แล้วก็ปล่อยวางในที่ เรียกว่า รู้ตรง รู้เป็นตรงด้วย เป็นด้วย

“ตรง” คือ ระลึกให้ตรงต่อสภาวะรูป-นามที่กำลังปรากฏ สภาวะนั้นมันเป็นจริง มีอยู่จริง ถ้าไม่ตรงก็จะเลยไป

สู่บัญญัติ

“เป็น” ก็คือ วางท่าทีของการระลึก
นี้ให้เหมาะสม ให้เป็นกลาง ไม่ใช่ไป
เฟื่องเอาๆ จะเอาให้ได้ มันก็ล้าหน้าเกิน
เลย ไม่พอดี ต้องวางใจให้พอดี จะพอดี
ได้ก็ต้องมีการฝึกหัดให้ปล่อยให้วางอยู่
ในที่ เวลาระลึกรู้ที่ไรก็ปล่อยวาง หรือ
สักแต่ว่า หรือไม่ว่าอะไร สักแต่ว่า...
สักแต่ว่ารู้ รู้...สักแต่ว่ารู้ เห็น...สักแต่ว่า
เห็น ไม่เข้าไปยินดียินร้าย ไม่เข้าไป
บังคับจัดแจง ได้ยิน...สักแต่ว่าได้ยิน ไม่

เขมรังสี ภิกขุ ๔๕

ยินดียินร้าย ไม่เข้าไปบังคับ ไม่เข้าไป
จัดแจง รู้อย่างลึกแต่ว่ารู้ รู้อย่างไม่ว่า
อะไร สิ่งทั้งหลายจะเป็นไปอย่างไร ก็
รู้ไปอย่างนั้น เขาจะเกิดก็เกิด เขาจะ
เสื่อมก็เสื่อม จะดับก็ดับ มีก็มี ไม่มีก็
ไม่มี ก็แล้วไป ดูเขาเฉยๆ ให้เป็นผู้ดู
อย่างวางอย่างปล่อย ดูตรงด้วย ดูเป็น
ด้วย พร้อมกับสังเกตพิจารณาไปด้วย
สังเกตความเปลี่ยนแปลง สังเกตความ
เกิด-ดับ สังเกตความไม่ใช่ตัวตน ดูซิว่า
มันใช่ตัวเราของเราไหม แต่อย่าไปคิด
ยาวหรือคิดมาก เอาแค่สังเกตชั่วขณะ

หนึ่งที่เป็นปัจจุบันอยู่

นี่แหละคือทางเดิน เดินตามทาง
อย่างนี้ ทางเดินของวิปัสสนา ก็คือ
รูป นาม ปรมาตถ์ สติเมื่อระลึกอยู่กับ
ปรมาตถธรรมอย่างนี้ ก็เท่ากับกำลัง
เดินทางอยู่ จุดหมายปลายทางก็คือ
มรรคผลนิพพาน ไม่มีเส้นทางอื่นที่จะ
เข้าสู่มรรคผลนิพพานได้ แม้เบื้องต้น
เราจะปฏิบัติอย่างไร แตกต่างกันอย่างไร
ก็ตาม ที่สุดแล้วต้องรวมเข้ามารู้รูป-นาม
หรือปรมาตถ์ หรือสภาวะที่กำลังปรากฏ

จึงจะเห็นความเกิด-ดับ จึงจะเห็นอนิจจัง
ทุกขัง อนัตตา การถ่ายถอนกิเลสต้อง
อาศัยการมีปัญญา รู้แจ้ง ปัญญาจะรู้แจ้ง
ตามความเป็นจริง ก็ต้องอาศัยการมีสติ
ระลึก รู้ตรงต่อสภาวะอย่างถูกต้องอยู่
เสมอๆ ระลึกละไป ระลึกละไป บ่อยๆ เนิบๆ
แต่ไม่ใช่ระลึกละทีเดียวให้เห็นแจ้งเลย
มันไม่ได้ เพราะกำลังของสติยังสะสม
มาไม่พอ ต้องค่อยๆ สะสมๆ สะสมๆ
ไป ระลึกละก่อน ระลึกละเรื่อยๆ ถ้าเรา
ใจร้อนจะระลึกละให้มันแจ่มแจ้ง ไปเพ่ง
เบ่ง เกร็งตึง อย่างนั้นไม่ได้ ต้องดูเบาๆ

เขมรังกสิ ภิกขุ ๔๙

ต้องระลึกรู้อย่างเบาๆ นุ่มนวล สละสลวย
เวลากำหนดสภาวะทางกายได้แล้ว จะ
น้อมรู้ทางใจก็ต้องให้ปกติไว้ รักษา
ความสงบ หนึ่งๆ ค่อยๆ สังเกตสภาพ
ของจิต ถ้าไปเพ่งมาก คั่นหามาก ก็
จะ
เครียด เกร็งตึง

การปฏิบัติทำได้ทุกอิริยาบถ การ
เจริญสติเข้าสู่สภาวะปรมาัตถ์นี้ ไม่ว่าจะ
ยืน เดิน นั่ง นอน ภายในมันเหมือน
กัน มีเย็น มีร้อน มีตึง มีไหว มีหย่อน
มีรู้สึกสบาย ไม่สบาย มีคิด มีนึก มี

รู้สึก ไม่ว่าจะนอน จะนั่ง มันก็มีอย่างนี้
จะอยู่ที่นี้หรือที่ไหน มันก็มีสภาวะอย่างนี้
ทั้งนั้น มีเห็น มีได้ยิน มีรู้กลิ่น มีรู้รส
มีรู้สัมผัส มีคิดนึก เมื่อใส่ใจระลึกไป
ก็จะสังเกตเห็นความเปลี่ยนแปลง เห็น
ความเกิด-ดับ เห็นความหมดไป ลึ้นไป
เห็นสภาพไม่ใช่ตัวตน

ฉะนั้น ก็ขอให้พวกเราได้พยายาม
เตือนตัวเอง ว่าเราผ่านเข้ามาถึงระดับนี้
แล้ว เหมือนกับอีกแค่เอื้อม ถ้าเราทอด
ทิ้งไป ไม่ชวนชวาย ก็น่าเสียดายชีวิต

chemรังสี ภิกขุ ๕๑

ที่เกิดมา ถ้าเข้ารอบ ก็ต้องเรียกว่า จะ
มาถึงรอบสุดท้ายอยู่แล้ว ถ้าเราทอดธุระ
เสีย ก็ต้องตกรอบไป ไม่ใช่ง่ายนะ...
คนที่ จะเข้ามาสู่รอบของการเจริญวิปัสส-
นาได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ต้องผ่านอบาย
ภูมิกว่า จะพ้นจากอบายภูมิก่เกิดเป็น
มนุษย์ก็ยากแล้ว ต้องมีศีล ๕ มีกุศล
กรรมบถ ไม่หลงทำกาละ จึงมาเป็น
มนุษย์ได้

มนุษย์ปัจจุบันมี ๗ พันกว่าล้านคน
เราก็ได้เข้ารอบมาเป็นคนไทย

๕๒ เตือนจิตสะกิดใจ

ในจำนวนคนไทยทั้งหมด เราก็มา
อยู่ในกลุ่มที่นับถือพระพุทธศาสนา

แต่แม้ในกลุ่มผู้นับถือพระพุทธศาสนา
ส่วนมากก็ไม่ได้สนใจในพุทธศาสนา
บางคนไม่มีศรัทธาเลย ไม่เชื่อบุญ-บาป
สมัยนี้ส่วนใหญ่ปฏิเสธกรรมและผลของ
กรรม แต่เราก็มาอยู่ในกลุ่มของคน
ที่เชื่อบุญ เชื่อบาป

แล้วในกลุ่มของคนที่เชื่อบุญ เชื่อ
บาป บางคนก็เพียงทำบุญให้ทาน ทอด

เขมรัมย์สี ภิกขุ ๕๓

กฐิน ทอดผ้าป่า แต่ไม่เข้าถึงการรักษาศีล
เขาก็ยังทำบาป ยังฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์
ประพฤตินิดในกาม โทกหก ดื่มสุราเมรัย
ทั้งๆ ที่รู้ว่าบุญ-บาปมีจริง อย่างนี้ก็มี
บางคนก็ดีกว่านั้น มีศีลด้วย รักษาศีล ๕
แต่ไม่สนใจในธรรมะ ไม่เคยฟังธรรม
แต่เราก็ได้มาอยู่ในกลุ่มของคนที่มีศีล
และสนใจในธรรม

กลุ่มที่สนใจในธรรม ชอบฟังธรรม
ได้แต่ฟัง แต่ไม่สนใจปฏิบัติก็มี โยม
บางคน...บางที่ได้ฟังธรรมะออกอากาศ

ทางวิทย์ ชื่นชม “โอ้...ดีเหลือเกิน” ฟังดี
ถามว่าโยมได้ปฏิบัติหรือเปล่า ไม่ได้
ปฏิบัติ อย่างนี้ก็มี สนใจฟัง แต่ไม่เจริญ
กรรมฐาน ส่วนเราก็ได้มาอยู่ในกลุ่ม
ของคนที่สนใจปฏิบัติ

ในกลุ่มที่สนใจปฏิบัติกรรมฐานซึ่ง
มีน้อยอยู่แล้วในโลกนี้ ก็ยังมีคนที่สนใจ
แต่ไม่มีโอกาสได้ปฏิบัติ เพราะมีภาระ
ธุระ การงาน มีครอบครัว มีอะไรต่ออะไร
ต้องรับผิดชอบ ไปไหนไม่ได้ จึงไม่ใช่ง่าย
ที่คนจะปลดจากภาระ การงาน ธุระ

เขมรัมย์สี ภิกขุ ๕๕

ครอบครัว มาสู่การเก็บตัวปฏิบัติ มันต้องมีบุญบารมีมามาก จึงจะผ่านเข้ารอบมาถึงระดับนี้ได้ ถือว่าเป็นการงานที่มีสาระที่สุดของชีวิต ชีวิตที่อยู่กับการเจริญสติ เดินอย่างมีสติ นั่งอย่างมีสติ เมื่อมีสติ กำหนดลมหายใจ มันเป็นลมหายใจที่มีคุณค่า มีสาระ ทุกขณะหายใจมีสาระ

เราหายใจทิ้งมามากแล้ว ขอให้พากันมาหายใจอย่างมีสติ อย่างผู้รู้ เราเคยปล่อยจิตใจเลื่อนไหลไปตามเรื่องตามราวมามากแล้ว เรามาเริ่มตามดูรู้จิตใจ

๕๖ เตือนจิตสะกิดใจ

เราเคยเห็น ไต้ยีน รู้กลิ่น รู้รส มากมาก
แต่ไม่เคยมีสติรู้ ขอให้เรามาเริ่มมีสติ
เห็น...มีสติ, ไต้ยีน...ให้มีสติ, รู้...ให้มีสติ,
รู้กลิ่น รู้รส รู้สัมผัส ยืน เดิน นั่ง นอน
คู่ เหยียด เคลื่อนไหวอย่างมีสติ เป็นชีวิต
ที่มีสาระที่สุด มีประโยชน์ต่อชีวิตของเรา
มาก เป็นการได้สะสมเหตุปัจจัย แม้ว่า
เรายังไม่ได้บรรลุมรรคผลนิพพาน แต่
นี่คือการสะสมเหตุปัจจัยต่อมรรคผล
นิพพาน เป็นการขัดเกลาอยู่ทุกขณะ
ทุกวัน

พระพุทธเจ้าเคยรับสั่งกับพระภิกษุสงฆ์ว่า การที่เธอทั้งหลายกำลังทำความเพียร เจริญมรรคมีองค์ ๘ ตามหลักสติปัฏฐานอยู่นี้ เธอจะปรารถนาความสิ้นอาสวะกิเลสหรือไม่ปรารถนาก็ตาม แต่เธอกำลังได้ขัดเกลากิเลสอยู่ แต่เธอไม่รู้หรอกว่า วันหนึ่งๆ ได้ขัดเกลาไปแค่ไหน แต่นั่นคือได้ขัดเกลาอยู่ พระพุทธเจ้ารับรองไว้ให้เป็นอย่างนั้น ท่านอุปมาเหมือนกับลูกพรวนเรือที่เขาลากขึ้นบกลงน้ำ มันก็ถูไป ขัดเสียดสี มันก็สึกไปทุกวัน แต่ดูไม่เห็นว่ามันสึกไปวันละเท่าไร

ดูไม่ออก แต่มันลึกทุกวัน จนไปนานๆ
ก็จะเห็นกลมเกลี้ยง การปฏิบัติก็เหมือน
กัน รู้สึกเหมือนไม่ได้อะไรในทันที ที่จริง
มันขัดเกลาอยู่ แต่มันยังไม่ปรากฏชัด
มันขัดไป ชัดไป ถ้าไม่มีครั้งนี้ ก็จ้ะรู้แจ้ง
ในครั้งหน้าไม่ได้ การที่อยู่ดีๆ จะรู้แจ้ง
บรรลุนิพพานโดยไม่มีครั้งต้นๆ นั้น เป็นไป
ไม่ได้ ต้องอาศัยสติต้นๆ ที่ฝึกฝนอบรม
พยายาม มีล้มลุกคลุกคลาน เป็นการ
สะสมไว้ ผิดบ้าง ถูกบ้าง เพียรไป เผลอ
บ้าง รู้บ้าง นี่คือการสะสมอยู่ ฉะนั้น
พึงรู้ว่า ขณะที่มีสติครั้งหนึ่งนั้นก็ได้แล้ว

เขมรังกสิ ภิกขุ ๕๙

อย่างเช่น หายใจเข้า...รู้ครึ่งหนึ่ง สติก็
เกิดขึ้นครึ่งหนึ่ง, หายใจออก...รู้ครึ่งหนึ่ง
สติก็ได้ครึ่งหนึ่ง, ก้าวไป...รู้ สติก็เกิดขึ้น
ครึ่งหนึ่ง, เย็นมากกระทบ...ระลึกรู้ สติ
ก็เกิด, ได้ยินปรากฏ...ระลึกรู้ สติก็เกิด
ขึ้นอีก, คิดปรากฏ...ระลึกรู้ สติก็เกิดขึ้น
อีก วันหนึ่งๆ เมื่อมีสติระลึกเกิดขึ้นๆ
กุศลก็เกิดขึ้นด้วย เพราะสตินี้เป็นธรรม
ประกอบด้วยกุศลจิต

ฉะนั้น การได้สะสมพากเพียรๆ
ไปอย่างนี้เป็นบุญเป็นกุศล เป็นสิ่งที่เรา

ควรสนใจพากเพียร และเป็นทางเดินที่
จะไปสู่จุดหมายปลายทางแห่งความดับ
ทุกข์ ดั่งนั้น ขอให้เราได้ตั้งใจเถิด

วันนี้ก็พอสมควรแก่เวลา ขอยุติไว้
แต่เพียงเท่านี้ ขอความสุข ความเจริญ
ในธรรม จงมีแก่ทุกท่านเทอญ

เชมรังสี ภิกขุ ๖๑

กำหนดการปฏิบัติธรรม บวชนกข์มภาวนา ปี ๒๕๕๗

ณ วัดมเหยงคณ์ ต.หันตรา อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา

ที่	วันสำคัญ	พิธี	กำหนดวันบวช และลาสิกขา
๑	วันมาฆบูชา	บวช ลาสิกขา	วันพฤหัสบดี ๑๓ ก.พ. ๕๗ (ขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๓) วันอาทิตย์ที่ ๑๖ ก.พ. ๕๗ (แรม ๒ ค่ำ เดือน ๓)
๒	วันสงกรานต์	บวช ลาสิกขา	วันเสาร์ที่ ๑๒ เม.ย. ๕๗ (ขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๕) วันพุธที่ ๑๖ เม.ย. ๕๗ (แรม ๒ ค่ำ เดือน ๕)
๓	วันวิสาขบูชา	บวช ลาสิกขา	วันเสาร์ที่ ๑๐ พ.ค. ๕๗ (ขึ้น ๑๒ ค่ำ เดือน ๖) วันพุธที่ ๑๔ พ.ค. ๕๗ (แรม ๑ ค่ำ เดือน ๖)
๔	วันอาสาฬหบูชา -วันเข้าพรรษา	บวช ลาสิกขา	วันศุกร์ที่ ๑๑ ก.ค. ๕๗ (ขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๘) วันจันทร์ที่ ๑๔ ก.ค. ๕๗ (แรม ๓ ค่ำ เดือน ๘)
๕	วันแม่แห่งชาติ	บวช ลาสิกขา	วันเสาร์ที่ ๙ ส.ค. ๕๗ (ขึ้น ๑๓ ค่ำ เดือน ๙) วันพุธที่ ๑๓ ส.ค. ๕๗ (แรม ๒ ค่ำ เดือน ๙)

๖	วันออกพรรษา	บวช ลาสิกขา	วันพฤหัสบดี ๙ ต.ค. ๕๗ (ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑) วันอาทิตย์ที่ ๑๒ ต.ค. ๕๗ (แรม ๓ ค่ำ เดือน ๑๑)
๗	วันพ่อแห่งชาติ	บวช ลาสิกขา	วันพุธที่ ๓ ธ.ค. ๕๗ (ขึ้น ๑๑ ค่ำ เดือน ๑) วันอาทิตย์ที่ ๗ ธ.ค. ๕๗ (ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑)
๘	วันขึ้นปีใหม่	บวช ลาสิกขา	วันพุธที่ ๓๑ ธ.ค. ๕๗ (ขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๒) วันอาทิตย์ที่ ๔ ม.ค. ๕๘ (ขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๒)

บวชเนกขัมมภาวนาใน (ช่วงเทศกาล)

(วันสำคัญแห่งชาติ ศาสนา และวันประเพณีไทย)

- พิธีบวช มีวันละ ๓ รอบ คือ
    - ๑ เวลา ๑๒.๐๐ น. (วันแรกเวลา ๑๐.๐๐ น.)
    - ๒ เวลา ๑๕.๓๐ น. ๓ เวลา ๒๑.๐๐ น. [ผู้จะบวชตอนบ่ายและค่ำได้ ต้องไม่ทันทานอาหาร ในเวลาวิกาล (เลยเที่ยงวัน)]
  - พิธีลาสิกขา มีวันละ ๑ รอบ คือ เวลา ๐๖.๐๐ น.
- บวชเนกขัมมภาวนาประจำวัน (ช่วงนอกเทศกาล) บวชได้ทุกวัน**
พิธีบวชเวลา ๐๙.๐๐ น.

กำหนดการอุปสมบทหมู่พระภิกษุ
ประจำปี ๒๕๕๗
ณ วัดมเหยงคณ์

ที่	เดือน	วันพิธีอุปสมบท	เข้าเก็บตัวปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐาน
๑	มกราคม	วันเสาร์ที่ ๔ ม.ค. ๕๗	วันที่ ๕-๑๒ ม.ค. ๕๗
๒	กุมภาพันธ์	วันเสาร์ที่ ๑ ก.พ. ๕๗	วันที่ ๒-๙ ก.พ. ๕๗
๓	มีนาคม	วันเสาร์ที่ ๑ มี.ค. ๕๗	วันที่ ๒-๙ มี.ค. ๕๗
๔	เมษายน	วันเสาร์ที่ ๑๒ เม.ย. ๕๗	วันที่ ๑๙-๒๗ เม.ย. ๕๗
๕	พฤษภาคม	วันเสาร์ที่ ๓ พ.ค. ๕๗	วันที่ ๓-๑๐ พ.ค. ๕๗
๖	มิถุนายน	วันอาทิตย์ที่ ๑ มิ.ย. ๕๗	วันที่ ๗-๑๕ มิ.ย. ๕๗
๗	กรกฎาคม	วันอาทิตย์ที่ ๖ ก.ค. ๕๗ (บวชอยู่พรช ๓ เดือน)	วันที่ ๑๓ ก.ค.-๑๐ ต.ค. ๕๗ (๓ เดือน)
๘	สิงหาคม	เว้นในพรช	เพราะมีบวช ๓ เดือน
๙	กันยายน	เว้นในพรช	เพราะมีบวช ๓ เดือน
๑๐	ตุลาคม	เว้นในพรช	เพราะมีบวช ๓ เดือน
๑๑	พฤศจิกายน	วันเสาร์ที่ ๑ พ.ย. ๕๗	วันที่ ๒-๙ พ.ย. ๕๗
๑๒	ธันวาคม	วันอาทิตย์ที่ ๗ ธ.ค. ๕๗	วันที่ ๘-๑๔ ธ.ค. ๕๗ ณ สำนักพุทธธรรม

กำหนดการอบรมวิปัสสนากรรมฐาน
ระยะเวลา ๙ วัน ประจำปี ๒๕๕๗
ณ วัดมเหยงคณ์

ครั้งที่ ๑	วันอาทิตย์ที่ ๕ - วันอาทิตย์ที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๒	วันอาทิตย์ที่ ๒ - วันอาทิตย์ที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๓	วันอาทิตย์ที่ ๒ - วันอาทิตย์ที่ ๙ มีนาคม ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๔	วันเสาร์ที่ ๑๙ - วันอาทิตย์ที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๕	วันเสาร์ที่ ๓ - วันอาทิตย์ที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๖	วันเสาร์ที่ ๗ - วันอาทิตย์ที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๗	วันเสาร์ที่ ๑๙ - วันอาทิตย์ที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๘	วันเสาร์ที่ ๑๖ - วันอาทิตย์ที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๙	วันเสาร์ที่ ๑๓ - วันอาทิตย์ที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๑๐	วันเสาร์ที่ ๑๙ - วันอาทิตย์ที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๑๑	วันอาทิตย์ที่ ๒ - วันอาทิตย์ที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๑๒	วันเสาร์ที่ ๒๐ - วันอาทิตย์ที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๕๗

หลักเกณฑ์การรับสมัคร

- รับสมัครเฉพาะผู้มีความตั้งใจจริงๆ ในการจะอบรมเจริญสติปัญญาเท่านั้น
- รับรุ่นละ ๘๐ ท่าน ทั้งชาย-หญิง ทั้งคฤหัสถ์ และบรรพชิต (ในรอบ ๖๐ ท่าน นอกกรอบ ๒๐ ท่าน)
- ครั้งที่ ๑, ๒, ๔, ๕, ๗, ๘, ๑๐, ๑๑, รับเฉพาะคนใหม่ คือผู้ที่ยังไม่เคยปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน คอร์ส ๗ วันขึ้นไป ที่มีพระครูเกษมธรรมทัต เป็นพระวิปัสสนาจารย์ ไม่ว่าจะเป็นที่วัดมเหยงคณ์ หรือสถานที่อื่นๆ
- ครั้งที่ ๓, ๖, ๙, ๑๒ รับเฉพาะคนเก่า คือผู้ที่เคยผ่านการเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน คอร์ส ๗ วันขึ้นไป ณ วัดมเหยงคณ์ หรือสถานที่อื่นๆ ที่มีพระครูเกษมธรรมทัต เป็นพระวิปัสสนาจารย์

หมายเหตุ

- ไม่เคยเข้าปฏิบัติวิปัสสนาที่วัดมเหยงคณ์มาก่อน แต่เคยเข้าที่อื่นๆ ที่มีพระครูเกษมธรรมทัต เป็นพระวิปัสสนาจารย์ ก็ถือว่าเป็นคนเก่า
- สมัครเข้าปฏิบัติได้เพียงปีละ ๑ ครั้งเท่านั้น ทั้งคนเก่า และคนใหม่
- สำหรับ คนเก่า สามารถสมัครเข้าปฏิบัติ “นอกรอบ” หรือ “ในกรอบ” อย่างใดอย่างหนึ่ง ได้ปีละ ๑ ครั้งเท่านั้น (เพื่อแบ่งปันกัน เพราะมีผู้สนใจเข้าปฏิบัติมาก)
- “นอกรอบ” ปฏิบัติเหมือนกัน เพียงไม่ได้รับการสอบอารมณ์เดี่ยวเท่านั้น แต่ได้สอบอารมณ์รวม

การสมัคร

- ต้องกรอกใบสมัครล่วงหน้า
ขอรับใบสมัครได้ที่วัดมเหยงคณ์
(แผนกกรรมฐาน)
e-mail: watmahaeyong@gmail.com,
หรือที่ www.watmaheyong.org,
www.mahaeyong.org

หลักฐาน

- สำเนาบัตรประชาชน/รูปถ่าย สำหรับติด
ใบสมัคร ขนาด ๑ นิ้ว จำนวน ๑ รูป

วันเปิดการอบรม

- ลงทะเบียนเข้าปฏิบัติ
เวลา ๐๗.๐๐-๐๘.๓๐ น.
- ปฐมนิเทศน์ เวลา ๐๘.๐๐ น.
- พิธีเข้ากรรมฐาน เวลา ๑๐.๐๐ น.

วันปิดการอบรม

- พิธีออกกรรมฐาน เวลา ๐๖.๓๐ น.

หมายเหตุ

- ผู้เข้าอบรมต้องไปให้ทันในเวลาที่กำหนดในวันเปิดอบรม และต้องอยู่ปฏิบัติครบถึงวันปิดอบรม
- เมื่อสมัครเข้าอบรมแล้ว ต้องการยกเลิก ต้องแจ้งให้ทางวัดทราบอย่างช้าก่อนกำหนดเปิดอบรม ๗ วัน มิฉะนั้นจะถูกตัดสิทธิ์ในครั้งต่อไป

กำหนดการ
อบรมวิปัสสนากรรมฐาน รุ่นพิเศษ
โดยมี พระครูเกษมธรรมทัต
เป็นพระวิปัสสนาจารย์

- ณ ศูนย์วิปัสสนาอุฬารพุทธฯ เขมรังสี (ศูนย์ ๔)
ต.บ้านซุง อ.นครหลวง จ.พระนครศรีอยุธยา
ครั้งที่ ๑ วันที่ ๑๒-๑๙ มกราคม ๒๕๕๗
ครั้งที่ ๒ วันที่ ๙-๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๗
สมัครที่ ศูนย์วิปัสสนาอุฬารพุทธิสสมาคม
แห่งประเทศไทย (ศูนย์ ๑)
ฝ่ายกิจกรรม โทรศัพท์ ๐๒-๔๕๕-๒๕๒๕

- ณ วิตาลัย
หมู่ ๖ ต.ชนงพระ อ.ปากช่อง จ.นครราชสีมา
๓๐๑๓๐
วันที่ ๒๐-๒๗ มกราคม ๒๕๕๗
สมัครที่ คุณอัครวัลย์ บุรินสิริวัฒน์
โทรศัพท์ ๐๙๙-๕๑๔-๔๗๙๓

• **ณ สำนักกรรมฐาน ปรมัตถภาวนา (ดอยภูโอบ)**

ต.สะलग อ.แม่ริม จ.เชียงใหม่ ๕๐๓๓๐

ครั้งที่ ๑ วันที่ ๑๐-๑๗ มีนาคม ๒๕๕๗

สมัครที่ ชมรมพุทธศาสตร์ โรงพยาบาลราชวิถี

กรุงเทพฯ รศ.นพ.ทองคำ สุนทรเทพวรากล

โทรศัพท์ ๐๒-๓๕๔-๘๑๖๗ ต่อ ๕๑๐๘

ครั้งที่ ๒ วันที่ ๒๓-๓๐ มีนาคม ๒๕๕๗

(เฉพาะชาวเชียงใหม่)

สมัครที่ คุณสุวิมล ลี้มเล็งเลิศ

โทรศัพท์ ๐๘๑-๘๗๔-๕๔๐๒

• **ณ บ้านทรงไทย สุขรวยเจริญ**

๖๒/๒ หมู่ ๒ ต.หันสัง อ.บางปะหัน

จ.พระนครศรีอยุธยา ๑๓๒๐๐

ครั้งที่ ๑ วันที่ ๑-๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗

ครั้งที่ ๒ วันที่ ๑-๘ ตุลาคม ๒๕๕๗

สมัครที่ บ้านทรงไทย สุขรวยเจริญ

โทรศัพท์ ๐๓๕-๓๘๙-๓๓๑,

๐๘๑-๘๔๗-๒๒๘๘

- **ณ วัดมเหยงคณ์**
(เฉพาะคณะชมรมกัลยาณธรรม)
วันที่ ๑-๘ สิงหาคม ๒๕๕๗
สมัครที่ ชมรมกัลยาณธรรม
โทรศัพท์ ๐๒-๗๐๒-๗๓๕๓

- **ณ วัดมเหยงคณ์**
(เฉพาะหน่วยงานคุณธรรมและจริยธรรม
คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล
มหาวิทยาลัยมหิดล กรุงเทพฯ)
วันที่ ๒๔-๓๑ สิงหาคม ๒๕๕๗
สมัครที่ ศ.นพ.กมลพร แก้วพรสวรรค์
โทรศัพท์ ๐๘๑-๔๙๘-๔๒๒๗

- **ณ สำนักกรรมฐาน ภูธารธรรม**
ต.วะตะแบก อ.เทพสถิต จ.ชัยภูมิ
วันที่ ๗-๑๔ ธันวาคม ๒๕๕๗
สมัครที่ วัดมเหยงคณ์
โทรศัพท์ ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๑-๒,
๐๘๒-๒๓๓-๓๘๔๘

**กำหนดการกิจกรรม ปฏิบัติธรรม
และงานบุญ ปี ๒๕๕๗
ณ วัดมเหยงคณ์**

ที่	กิจกรรม ปฏิบัติธรรม และงานบุญ	วัน เดือน ปี
๑	อุปสมบทหมู่ พระภิกษุ	ประจำทุกเดือน (เว้นในพรรษาเพราะ มีบวชอยู่ ๓ เดือน)
๒	บรรพชาสามเณร ภาคฤดูร้อน	วันที่ ๖-๒๐ เม.ย. ๕๗
๓	ปิดวัด ปฏิบัติกรรมฐาน (เฉพาะบุคลากรของวัด)	วันที่ ๑๗-๓๑ ก.ค. ๕๗
๔	ทอดผ้าป่าประจำปี	วันอาทิตย์ที่ ๑๓ เม.ย. ๕๗
๕	ทอดกฐินสามัคคี	วันอาทิตย์ที่ ๒ พ.ย. ๕๗
๖	งานบุญแทนคุณแผ่นดิน อุทิศแด่บรรพชน	วันพุธที่ ๓ ธ.ค. ๕๗
๗	ทอดผ้าป่าสามัคคี ปีใหม่	วันพฤหัสบดีที่ ๑ ม.ค. ๕๘

แผนที่วัดมเหยงคณ์

วัดมเหยงคณ์

ต.หันตรา อ.พระนครศรีอยุธยา จ.พระนครศรีอยุธยา

โทรศัพท์ : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๑-๒, ๐๘๒-๒๓๓-๓๘๔๘

โทรสาร : ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๓, ๐๓๕-๘๘๑-๖๐๕

www.mahaeyong.org, www.watmaheyong.org

e-mail : watmahaeyong@gmail.com

ขอเชิญฟังรายการธรรมสุภักดิ์ปันโน

เสียงธรรมจากวัดมเหยงคณ์

ปรารภธรรมโดย

พระครูเกษมธรรมทัต (สุรศักดิ์ เขมรวิสี)

ทางสถานีวิทยุทหารอากาศ ๐๑ มีนบุรี

คลื่น ๙๔๕ ระบบ AM ทุกวัน (เว้นวันอาทิตย์)

วันจันทร์-วันเสาร์ เวลา ๐๔.๐๐-๐๕.๐๐ น.

วันจันทร์-วันศุกร์ เวลา ๐๖.๐๐-๐๖.๓๐ น.

หากประสงค์จะทำบุญสนับสนุนการให้ธรรมเป็นทาน

ขอเชิญท่านอุปถัมภ์รายการได้ตามกำลังศรัทธา

โดยส่งเป็นธนาณัติ/ตัวแลกเงิน/เช็คขีดคร่อม

ในนามวัดมเหยงคณ์

หรือโอนเข้าบัญชีธนาคารกรุงเทพ

สาขาตลาดเจ้าพรหม ประเภทสะสมทรัพย์

ชื่อบัญชี **วัดมเหยงคณ์**

บัญชีเลขที่ ๔๗๘-๐-๖๑๖๖๗๐

กิจกรรมของวัดมเหยงคณ์

๑. จัดอบรมวิปัสสนากรรมฐาน รุ่นระยะเวลา ๙ วัน เป็นประจำทุกๆ เดือน ทั้งบรรพชิต และคฤหัสถ์ รุ่นละ ๘๐ ท่าน
๒. จัดอบรมปฏิบัติธรรม บวชนกขัมมภาวนา ในวันสำคัญชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ และวันประเพณีไทย ปีละ ๘ ครั้ง
๓. บวชถือศีล ปฏิบัติธรรม เป็นประจำทุกวัน
๔. อุปสมบทหมู่ เพื่อปฏิบัติธรรมทุกเดือน
๕. บรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน
๖. อบรมปฏิบัติธรรมพิเศษ ให้กับหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชน ที่ขอเข้าอบรมเป็นคณะ
๗. เผยแพร่ธรรมทางสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือ ซีดี อินเทอร์เน็ต www.mahaeyong.org และ www.watmaheyong.org

วัดมเหยงคณ์เพิ่มช่องทาง การรับข่าวสารและกิจกรรม

ผ่าน Application Mahaeyong

ใน iPhone - iPad ได้แล้ว
เพียงพิมพ์คำว่า
mahaeyong ใน App Store
แล้วกดโหลด ฟรี
(สำหรับผู้ใช้ IOS4.3 ขึ้นไป)
และพร้อมเปิดโอกาสให้
พุทธศาสนิกชนทุกท่าน
ได้รับฟังธรรมบรรยาย
และนำปฏิบัติกรรมฐานได้แล้ววันนี้

วัดมเหยงคณ์เพิ่มช่องทาง การรับข่าวสารและกิจกรรม

.....
อีกหนึ่งช่องทาง ผ่านไอทูนแอปส์
หากสนใจให้เข้าไปที่
ลิงค์ตรงของหน้าเพจที่ iTunes คือ
[https://itunes.apple.com/th/artist/watmaheyong/
id692813656?mt=2](https://itunes.apple.com/th/artist/watmaheyong/id692813656?mt=2)

Connecting to the iTunes Store.
itunes.apple.com

Connecting to the iTunes Store.
.....

หรืออีกทางเลือกที่ง่ายกว่าคือ
พิมพ์ค้นหาชื่อ วัดมเหยงคณ์
พระครูเกษมธรรมทัต สุรศักดิ์ เขมรังสี
คำใดคำหนึ่ง ในช่อง search
(อยู่มุมบนขวาของหน้า iTunes Store)
.....

ขอเชิญร่วมสร้าง อุโบสถวัดมเหยงคณ์

ความสำคัญ

อุโบสถปราสาทพระบรมธาตุเจดีย์มหา
วิหารวัดมเหยงคณ์ นอกจากจักเป็นพุทธศาสน
สถานประกอบสังฆกรรม ประดิษฐานพระบรม
สารีริกธาตุ และพระพุทธรูปล้ำค่าควรแก่การ
สักการะสูงสุดแล้ว ยังจะเป็นการสืบสานเอก
ลักษณ์ภูมิปัญญาที่เป็นเลิศอันเป็นมรดกที่ทรง
คุณค่า ซึ่งมีความงามวิจิตรแห่งสถาปัตยกรรม
ไทยสมัยอยุธยาให้ฟื้นคืนกลับมา เพื่ออนุชน
คนรุ่นหลังได้ศึกษาและร่วมภาคภูมิใจ ในความ
เป็นไทยที่มีศิลปวัฒนธรรมล้ำเลิศ (อริยธรรม)
บังเกิดพลังศักดิ์สิทธิ์เหนี่ยวนำหล่อหลอมดวงจิต
น้ำใจ ให้เกิดความรัก ความสามัคคีของชน
ในชาติยังความสงบ ร่มเย็น เป็นสุข เจริญ
รุ่งเรือง สืบไป

ขอเชิญบริจาค
โดยโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารชื่อบัญชี
“สร้างอุโบสถวัดมเหยงคณ์”

๑. ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนโรจนะ
เลขที่บัญชี ๔๕๒-๒๖๒-๖๗๘๙
๒. ธนาคารกรุงไทย สาขาตลาดหัวรอ
เลขที่บัญชี ๒๖๕-๐๑๖-๖๑๑๘
๓. ธนาคารกรุงเทพ สาขาตลาดเจ้าพรหม
เลขที่บัญชี ๔๗๘-๐๙๐-๘๗๒๑
๔. ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาอยุธยา
เลขที่บัญชี ๕๗๕-๔๒๗-๘๗๘๕
๕. ธนาคารออมสิน สาขาคลองสวนพลู
เลขที่บัญชี ๐๒๐๐-๗๕๖๘-๐๕๒๘